

ת"פ 25011/08/15 - מדינת ישראל נגד י ל

בית משפט השלום בטבריה

ת"פ 25011-08-15 מדינת ישראל נ' ל
15 מרץ 2017

בפני כב' השופט יריב נבון

המאשימה

מדינת ישראל

נגד

הנאשם

י ל

נוכחים:

מטעם המאשימה: מתמחה, מר שנאן מטעם הנאשם: בעצמו וב"כ עו"ד גלעד כצמן

[פרוטוקול הושמט]

גזר דין

ללא הרשעה

1. בישיבה שהתקיימה ביום 17.7.2016, הציגו הסדר דיוני אליו הגיעו הצדדים, במסגרתו תוקן כתב האישום והנאשם הודה בעבירה שעניינה **תקיפה סתם כלפי בת זוג**, לפי סעיף 382(ב) לחוק העונשין, התשל"ז-1977.

בהתאם להסדר האמור, הופנה הנאשם לשירות המבחן לקבלת תסקיר בעניינו, וזאת בטרם הורשע בדין. באותו מעמד, הצהירה המאשימה כי במידה והתסקיר שיתקבל בעניינו של הנאשם יהא חיובי, אזי היא תגביל עתירתה ל - 6 חודשי מאסר שירוצו בעבודות שירות. מאידך הצהיר הסנגור כי יבקש להימנע מהרשעת הנאשם בדין.

2. מעובדות כתב האישום המתוקן עולה כי הנאשם וגב' ל (להלן: "**המתלוננת**") נשואים מזה 21 שנים, להם ילדים משותפים, והם מתגוררים יחדיו בביתם שבכפר קמא. בתאריך 5.2.15, בשעה 7:30, שעה שהיו בביתם, התגלע בין בני הזוג ויכוח במהלכו תקף הנאשם את המתלוננת שלא כדין וללא הסכמתה, בכך שקילל אותה, ירק עליה והכה אותה בזרועה הימנית. זאת עשה הנאשם תוך שהוא מאיים בפגיעה שלא כדין במתלוננת באומר "אני אראה לך מה זה", וזאת בכוונה להפחידה ולהקניטה. עוד נטען כי כשבועיים עובר לכך, בשעות הלילה, עת נכנסה המתלוננת לחדר השינה, נכנס הנאשם בעקבותיה וניסה לקחת ממנה את מפתחות הרכב. משסירבה

עמוד 1

המתלוננת להעביר לו את המפתחות, תקף אותה הנאשם שלא כדין באופן שלחץ בחוזקה על פרקי ידיה ולקח ממנה את המפתחות.

תסקירי שירות המבחן:

3. בהתאם להסדר הדיוני האמור, נערכו בעניינו של הנאשם מספר תסקירים ע"י שירות המבחן. עיון בהם מלמד כי המדובר בנאשם בן 48, כיום פרוד מאשתו, אב לשני ילדים בגילאים 19-16. הנאשם נעדר עבר פלילי, סיים 11 שנות לימוד, התגייס לצבא כחייל סדיר והמשיך בשירות קבע עד לשחרורו בשנת 2013. הנאשם כיום עובד בתפקיד מנהל תכנית "עיר ללא אלימות", ורכז נוער במתנ"ס ומטעם המועצה בכפר קמא. הנאשם והמתלוננת, בת 43, מורה לאנגלית, נישאו בשנת 1993. בשיחה שקיים שירות המבחן עם בני הזוג, תיארו השניים קשר קרוב לילדיהם, דאגה לרווחתם הנפשית והפיזית, ואף ציינו כי הם מנסים שלא לערב אותם בסכסוך הזוגי ביניהם. הנאשם טען כי הקשר הזוגי עם המתלוננת היה קשר נורמטיבי לאורך השנים, עד לשנים האחרונות, טרם יציאתו לפנסיה מהשירות הצבאי, אז חלה הרעה ביחסיהם, על רקע ויכוחים.

4. בהתייחסותו לעבירה נשוא הליך זה, לקח הנאשם אחריות על המיוחס לו בכתב האישום, הוא תיאר את האירועים שקדמו לכך וציין כי התגלע בינו לבין המתלוננת ויכוח סביב ניהול משק הבית המשותף. כעסו כלפי המתלוננת גרם לו לאבד שליטה ולהתנהג כמתואר בכתב האישום המתוקן. בנוגע לאירוע השני המתואר בכתב האישום המתוקן טען הנאשם כי אכן ניסה לקחת את המפתחות מידה של המתלוננת, אך שלל כל כוונה לפגוע בה פגיעה פיזית. הנאשם הודה בכך שהתנהגותו הייתה התנהגות אימפולסיבית, הודה כי התקשה לשלוט בעצמו ואף הביע חרטה על מעשיו. עם זאת, הדגיש הנאשם כי התנהגותו המתוארת בכתב האישום המתוקן הינה חד פעמית, והוא שלל דפוסי התנהגות אלימים בעבר.

5. הנאשם ביטא בפני שירות המבחן צער וחרטה על מעשיו, מסר כי הוא מוכן לשתף פעולה ולרכוש כלים להתמודדות עם מצבי לחץ, על מנת להימנע מכך בעתיד. הנאשם העלה חששות מהרשעתו בדין, וציין כי הרשעה עלולה לפגוע במקור פרנסתו הנוכחי, המחייב אי הרשעה בפלילים. להערכת שירות המבחן התערבות טיפולית בעניינו של הנאשם עשויה להפחית את הסיכון להישנות עבירות דומות.

6. משיחה שערך שירות המבחן עם המתלוננת תיארה זו זוגיות מורכבת לאורך שנות נישואיהם, אשר התאפיינה באלומות פיזית, רגשית ומילולית. המתלוננת ציינה כי לאורך שנות הנישואין האמינה ביכולתה לסייע לנאשם לשנות את דפוסי התנהגותו כלפיה. המתלוננת הוסיפה כי בתקופה שלאחר שחרורו מהצבא חלה הידרדרות במערכת הזוגית ביניהם. המתלוננת הביעה חשש מאלימות ואיום על חייה מצד הנאשם, לאור מורכבות הליך הגירושין וחלוקת הרכוש ביניהם.

7. בתסקיר משלים שהוגש בעניינו של הנאשם, לצורך מעקב אחר השתלבותו בהליך טיפולי, צוין כי במהלך תקופת הדחייה שולב הנאשם בקבוצה טיפולית בתחום האלימות במשפחה ומדיווח שהתקבל ממנחות הקבוצה נמסר כי הוא מגיע באופן סדיר וקבוע למפגשים. הנאשם ציין בפני שירות המבחן כי ילדיו נמצאים עמו

ובמשמרתו וכי הוא זה שדואג לסיפוק צרכיהם החומריים והרגשיים. הנאשם שלל כל קשר עם המתלוננת, וביטא עמדה קורבנית ותחושת אכזבה באשר למחיר הכבד אותו הוא משלם בעקבות יציאתו מהבית המשותף. בכל הנוגע לטיפול הקבוצתי, מסר הנאשם כי השתתפותו הקנתה לו כלים להתמודדות עם מצבי לחץ ומשבר, וכי הוא מצליח להבין את הכשלים שעמדו בבסיס התנהגותו במרחב הזוגי.

8. שירות המבחן התרשם כי ההליך הפלילי, לצד ההליך הטיפולי בתחום האלימות במשפחה, הפחיתו את הסיכון להישנות העבירות. אך, נוכח הליך הגירושין, ותחושותיה של המתלוננת, כפי שהדבר עולה משיחה עמה ביום 3.1.2017, לפיה היא אינה בטוחה וחוששת לחייה, עדיין קיים סיכון בינוני להישנות התנהגות אלימה במרחב הזוגי בעתיד. להערכת שירות המבחן, טיפול ייעודי ממושך עשוי לסייע לנאשם ברכישת כלים להתמודדות במצבי לחץ ומתח. שירות המבחן השאיר את שאלת הרשעתו בדין לשיקול דעתו של בית המשפט, זאת לאור הפגיעה בפרנסתו של הנאשם מחד, ומאידך חומרת העבירה המיוחסת לו, הצמצום אותו מבטא הנאשם בתיאור האלימות כלפי המתלוננת, ולאור חששה של המתלוננת.

9. לבסוף, המליץ שירות המליץ להטיל על הנאשם צו מבחן למשך שנה וחצי, כאשר במהלך תקופה זו ימשיך בהליך הטיפולי בו החל, ובהמשך אף יופנה ע"י שירות המבחן לטיפול המשכי במסגרת יחידה למניעת אלימות במשפחה באזור מגוריו, טיפול שיתמקד במתן כלים להתמודדות במצבי לחץ במרחב הזוגי. בנוסף, המליץ שירות המבחן להטיל על הנאשם ענישה חינוכית הרתעתית בדמות צו שירות לתועלת הציבור בהיקף של 200 שעות וכן חתימה על התחייבות. ביום 9.2.17, לבקשת בית משפט הוגשה הבהרה מטעם שירות המבחן לפיה הם משאירים את שאלת הרשעת הנאשם לשיקול דעת בית משפט, וזאת לנוכח סתירות שנתגלעו בתסקיר קודם.

טיעוני הצדדים לעונש :

10. בטיעוניה לעונש, עמדה **המאשימה** על חומרת העבירה בה הודה הנאשם ועל הערכים החברתיים בהם פגע. בטיעוניה, ציינה המאשימה כי מתחם הענישה בעבירות אלימות במשפחה הוא רחב ותלוי נסיבות, ויכול לנוע החל משל"צ ועד למאסר בפועל.

11. המאשימה הפנתה לתסקירי שירות המבחן שהוגשו בעניינו של הנאשם, מהם עולה כי המתלוננת הביע חשש מן הנאשם. עם זאת, הפנתה היא להתרשמות שירות המבחן לכך שהסיכון הנובע מן הנאשם להישנות עבירות דומות בעתיד הוא נמוך. באשר לשאלת ההרשעה, הפנתה המאשימה לכך ששירות המבחן נמנע מהמלצה בסוגייה זו, ואף ציינה כי היא מודעת לפגיעה הצפויה בפרנסת הנאשם. עם זאת, לטענתה, לא הציג הנאשם כל מסמך התומך בכך. לכן, עתרה המאשימה להרשיע את הנאשם.

12. המאשימה סבורה כי מתחם העונש ההולם, במקרה דנן, נע בין מספר חודשי מאסר שיכול וירוצו בעבודות שירות, עד מספר חודשי מאסר בפועל. לנוכח האמור, סבורה המאשימה כי יש לגזור על הנאשם 6 חודשי מאסר שירוצו בעבודות שירות, מאסר מותנה וקנס.

13. **הסנגור** בטיעונו הדגיש כי כתב האישום המקורי תוקן משמעותית על ידי המאשימה, במסגרת ההסדר, ולמעשה כתב האישום המתוקן כולל עבירת אלימות ברף הנמוך. לדבריו, מתסקירי שירות המבחן עולה כי הנאשם נרתם להליך הטיפול, מתמיד בו ושירות המבחן אף התרשם כי לנוכח האמור, ולצד קיומו של הליך טיפולי נוסף בתום ההליך המשפטי, הסיכון להישנות העבירות הוא נמוך. הסנגור הדגיש את עברו הנקי של הנאשם והפנה לפסקי דין שונים בהם נמנע בית המשפט מהרשעת נאשמים, אף בעבירות חמורות יותר.

14. לדבריו, עסקינן בנאשם שהינו פנסיונר של צה"ל, לאחר שנות שירות רבות ותרומה רבה, וכיום מועסק במסגרת המועצה המקומית כפר קמא, בפעילות הקשורה לבני נוער. הסנגור ביקש להימנע מהרשעת הנאשם לנוכח החשש הממשי והמוחשי לפגיעה בפרנסתו ובפרנסת בני משפחתו.

15. **הנאשם** אף הוא הדגיש בפני את ההשפעה הצפויה מהרשעתו בתיק זה על המשך העסקתו במועצה המקומית כפר קמא ואף על המשך העסקתו כמנהל פרויקט "עיר ללא אלימות", דבר אשר ישליך על פרנסתו. הנאשם ציין כי שירת 29 שנים בצה"ל ובמסגרת זו סייע רבות לחיילים במצוקה. לדבריו, זוהי מעורבותו הראשונה בפלילים וכי העניין חריג מבחינתו. הנאשם אף התייחס בטיעונו לחשיבות ההליך הטיפולי בו הוא נוטל חלק וטען כי הוא מעניק לו כיום כלים להתמודדות עתידית בנסיבות דומות.

אי ההרשעה - דין:

16. כלל יסוד הוא כי מי שנקבע כי ביצע עבירה יורשע במיוחד לו, ורק במקרים חריגים שבהם אין יחס סביר בין חומרת העבירה ונסיבותיה לבין הנזק הצפוי מן ההרשעה, יעשה בית המשפט שימוש בסמכותו להימנע מהרשעת הנאשם בדין. ככלל, נקבעו בפסיקה שני מבחנים מרכזיים לסיום הליך ללא הרשעה:

א. סוג העבירה, חומרתה ונסיבותיה והאם אפשר בנסיבות אלה לוותר על ההרשעה מבלי שהדבר יפגע באופן חמור באינטרס הציבורי שיש בהרשעה.

ב. נסיבותיו האישיות של הנאשם והפגיעה הצפויה לו והאם הנזק הצפוי להיגרם לו עקב ההרשעה הינו כזה הפוגע בסיכויי שיקומו וחורג מהראוי בנסיבות העניין.

(ראו ע"פ 2083/96 **כתב נ' מדינת ישראל**, פ"ד נב(3), 337 (1997)); רע"פ 6904/09 **בלוך נ' מדינת ישראל**, [פורסם בנבו], מיום 26.11.09; ע"פ 9150/08 **מדינת ישראל נ' ביטון** (מיום 23.7.09) וכן רע"פ 5579/10 **דוד קריה נ' מדינת ישראל** (מיום 2.8.10).

17. עוד נקבע בפסיקת בתי המשפט כי קיימת מקבילית כוחות בין המבחנים השונים, וככל שכוחו של האחד רב יותר, ניתן להסתפק בעוצמה חלשה יותר במבחן השני.

לעניין זה ראו ב - עפ"ג (מח' מרכז- לוד) 44406-12-11 **שואהנה נ' מדינת ישראל** (16.2.12), דברי כב' השופט רמי אמיר:

"שיקולי השיקום הם רק אחד משיקולי הענישה, ולכן דרישת הנזק המיוחד הנובע מעצם ההרשעה נשקלת כנגד חומרת העבירה, וכנגד תכליות הענישה המבוססות על חומרת העבירה, קרי הרתעת הנאשם והרתעת הרבים. שקילה משולבת זו של

תכליות ושיקולי הענישה נעשית כבמקבילית כוחות, כך שכל שהעבירה פחותה בחומריתה כן ניתן משקל יתר לשיקולי השיקום, וממילא נפחית במידת החומרה והקונקרטיזציה שנדרוש מהנזק הנובע מההרשעה. אין זו רטוריקה משפטית שמכסה על פרקטיקה שיפוטית אחרת. מדובר בשיקול דעת שיפוטי שמיושם בנסיבות כל עניין על ידי איזון הולם של שיקולי הענישה השונים".

באותה פרשה ציין כב' השופט (כתוארו אז) מנחם פינקלשטיין כי יתכן שהפתרון לקשיים אשר ניצבים בפני בתי המשפט בישום הלכת כתב ימצא בכך שמול האינטרס הציבורי יעמדו נסיבותיו האישיות של הנאשם כולן, בלא שהדגש העיקרי יהיה על סיכוי העסקתו בעתיד (שם, בפסקה 14).

18. העבירה בה הודה הנאשם פוגעת בערכים מוגנים כגון שמירה על שלמות גופה, פרטיותה, שלווה נפשה וחופש הפעולה של המתלוננת. הפגיעה הינה אף במרקם העדין של החיים המשותפים בתא המשפחתי. מתחם הענישה הראוי בנסיבות דומות הינו החל מאי הרשעה והטלת צו מבחן ו/או של"צ, עובר למאסר על תנאי ועד למאסר למשך מספר חודשים, כך שניתן לרצותו בעבודות שירות, בצירוף עונשים נלווים, לרבות רכיב כספי.

19. הבחירה שלא להרשיע נאשם משקפת את בחירת בית-המשפט לנקוט בעניינו אמצעי שיקום חלף הסנקציות התגמוליות. בהיעדר הרשעה גוברת יד האמצעים המתקנים - המבחן ועבודות השירות לתועלת הציבור, ובין האמצעים האלה אך טבעי הוא לכלול, במקרים המתאימים, אף חיוב בפיצוי הנפגע. במקרים מסוימים אף עשויה ההחלטה לחייבו בתשלום פיצויים לנפגע להקל על הבחירה שלא להרשיעו.

20. בע"פ 8528/12 **ציפורה אלירן נ' מדינת ישראל**, (ניתן ביום 3.3.13) קבע כב' השופט שוהם, בהסתמך על פסיקה קודמת כי :

"הימנעות מהרשעה של מי שאשמתו הוכחה הינה בגדר "חריג שבחריגים" וכן "על ביהמ"ש לבחון בראש ובראשונה, את השאלה האם סוג העבירה וטיבה, על רקע הנסיבות הקונקרטיזציה של המקרה, מאפשרים להימנע מהרשעה. בשלב השני, יש להידרש לשאלה, האם עצם ההרשעה עלול לפגוע "פגיעה חמורה" בשיקומו או בעתידו של הנאשם, וכפי שנקבע בעניין ביטון, על בית המשפט להשתכנע "כי הפגיעה הקשה שתיגרם לנאשם בעטיה של הרשעה, אינה שקולה כלל ועיקר לתועלת הציבורית המעטה שזו תניב".

עוד נקבע, כי בבוא בית המשפט לבחון את הנזק העלול להיגרם לנאשם, יש להתייחס לנזק מוחשי-קונקרטי, ואין להידרש לאפשרויות תיאורטיות, על פיהן עלול להיגרם לנאשם נזק כלשהו בעתיד. בעניין פריגין ציינתי, בהקשר זה, כי קבלת הגישה, לפיה יש לבחון נזקים אפשריים, העלולים להתרחש בעתיד, גם אם מדובר בנאשמים צעירים, "תחייב את בית המשפט להידרש לתרחישים תיאורטיים, שאין לדעת אם יתממשו בעתיד, ולא ברור כלל עד כמה תהיה להרשעה בדין השפעה על התכונות של אותם תרחישים".

(ראה גם החלטותיו של כב' השופט שוהם ברע"פ 5115/13 **מנחם שרון נ' מדינת ישראל**, ניתן ביום 8.9.13; ברע"פ 1439/13 **קשת נ' מדינת ישראל**, ניתן ביום 4.3.13 וברע"פ 9118/12 **פריגין נ' מדינת ישראל**, ניתן ביום 6.12.12).

21. באשר לסוגיית חומרת העבירה והפגיעה בשיקולי הענישה האחרים, סבורני כי במקרה דנן מדובר בעבירה שנסיבותיה אינן ברף חומרה גבוה ועל כן מאפשרת סיום ההליך באי הרשעה, מבלי לפגוע בשיקולי ענישה אחרים. לא נעלמה מעיני העובדה לפיה עסקינן בעבירת אלימות כלפי בת זוג. בתי המשפט מצווים להירתם למאבק העיקש בתופעה נרחבת ומכוערת זו המקיפה את כל שכבות הציבור, עבריינים הנוטים לאלימות ואף אנשים נורמטיביים לחלוטין החורגים מנהגם. על אף זאת, סבורני, כי אין בהימנעות מהרשעת הנאשם בנסיבות העניין כדי לפגוע באינטרס הציבורי.

22. עיון בכתב האישום המתוקן מלמד כי עסקינן בשני אירועים אשר התרחשו בטווח זמנים של כשבועיים ימים, בתחילת שנת 2015. מבלי להקל בהם ראש, וכמובן מבלי להצדיק כל מעשה אלימות באשר הוא, על אחת כמה וכמה כלפי נשים במסגרת התא המשפחתי עליו יש להגן ולשמור מכל משמר, לנוכח העובדה כי הנאשם והמתלוננת היו נשואים 21 שנים עובר לאירועים הללו, ובמהלך שנות נישואיהם הרבות לא הוגשו תלונות דומות, לא ניתן לומר כי מדובר בנאשם אלים ומסוכן אשר יש לנקוט כנגדו באמצעי ענישה מחמירים אשר יהא בהם כדי להרתיעו לבל יחזור על מעשיו. ממעשיו של הנאשם לא נגרם נזק פיזי למתלוננת, זאת מבלי להקל ראש בנזקים עקיפים, לרבות השפעת מעשיו של הנאשם על היחסים בין בני הזוג בפרט והתא המשפחתי בכלל.

23. התרשמתי כי בזמן הרב שחלף מאז ביצוען של העבירות, ובעיקר לנוכח קיומו של הליך זה המהווה, לכשעצמו, גורם מרתיע עבור הנאשם, מאמץ הנאשם כללי התנהגות וכלים הניתנים לו במסגרת ההליך הטיפולי הממושך בו הוא מצוי בליווי שירות המבחן, ובכך פחתה משמעותית מסוכנותו ופחת אף החשש להישנות מעשים דומים בעתיד. העובדה כי כיום בני הזוג פרודים ומצויים בהליכי גירושין, אף בה יש כדי להפחית מן המסוכנות והחשש האמור.

24. הנאשם הודה במיוחס לו ונטל אחריות מיידית על מעשיו. העובדה כי זו מעורבותו הראשונה בפלילים, ואף לא נפתחו תיקים חדשים כנגדו מאז, מחזקת את הרושם לפיו הימנעות מהרשעת הנאשם במקרה זה לא תפגע באינטרס הציבורי או בשיקולי ההרתעה פגיעה אשר לא ניתן להשלים עמה או להחילה.

25. סבורני כי דווקא הרשעת הנאשם עלולה לפגוע בהליך השיקומי המוצלח בו הוא מצוי, אשר טרם הושלם. הרשעת הנאשם בשלב זה של חייו אינה מתיישבת עם התהליך הטיפולי הממושך אותו עובר הנאשם מאז הגשת כתב האישום בעניינו, תהליך אשר טרם הושלם, זאת במיוחד לנוכח התמונה החיובית העולה מן התסקירים בכל הנוגע ליכולתו של הנאשם להירתם להמשך טיפול, כפי שעשה עד כה, וללכת כברת דרך נוספת לעריכת שינוי ממשי בדפוסי החשיבה וההתנהגות במצבים דומים. סבורני כי הרשעת הנאשם בשלב זה, בחלוף זמן רב, ולאחר שבית המשפט, כשירות המבחן, התרשם מנכונות הנאשם להמשך טיפול במסגרות הנדרשות, תקהה מחשיבותו של הליך טיפולי זה עבור הנאשם, ותסיגו לאחור, ובכך בני משפחתו ואף הציבור בכללותו לא יצאו נשכרים.

26. שיקולי ההרתעה והאכיפה השוויונית מחייבים כידוע הרשעת נאשם אשר אשמתו הוכחה. עם זאת, שיקולים

אלו פועלים ביתר שאת כאשר חומרת העבירה גדולה יותר והנזקים לפרט רבים. בחינת מכלול נסיבות העניין; התהליך הארוך והמשמעותי אותו עבר הנאשם מאז הוגש כתב האישום המקורי ועד היום; נכונותו להמשיך בתהליך הטיפול בו החל, תהליך אשר ניתן כבר כיום לראות בבירור את פירותיו לנוכח האמור בתסקירי שירות המבחן והעובדה כי כיום בני הזוג פרודים ונמצאים בהליך גירושין, כל זאת, לצד העובדה כי אין עסקינן במקרה אשר חומרתו רבה כך שאין הוא מאפשר סטייה מן הכלל האמור, יש בשיקולים הללו כמכלול להצדיק הימנעות מהרשעת הנאשם בדיון, כחריג לכלל הנהוג. סבורני כי במקרה שלפניי יש להעניק משקל רב ועודף לשינוי שחל בנאשם בזמן שחלף מאז ביצוען של העבירות, וכן להפנמת חומרת מעשיו ולצעדים שנקט מאז.

27. הפגיעה הממשית בשיקום הנאשם איננה מתייחסת רק לפגיעה באפשרויות תעסוקה, אלא חולשת על כל שאר תחומי חייו ויכולתו להמשיך בהם מבלי שהרשעה זו תעמוד לו למכשול. במקרה שלפניי מדובר בנאשם בן 48, מוסלמי - צ'רקסי, המגדל כיום, לאחר פרידתו מן המתלוננת, את שני ילדיו, להם הוא מספק את צרכיהם החומריים והרגשיים. סבורני כי מאחר וסוג העבירה ונסיבותיה הינם ברף הנמוך של החומרה במקרים מסוג זה, מבלי להקל ראש בהם או בתחושותיה של המתלוננת בעת ביצוען, הדבר משליך על היקף הראיות הנדרשות כדי לבסס את הטענה לפגיעה חמורה בנאשם במידה ויורשע.

28. סבורני כי ניתן להניח, ואף הוצגו לעיוני ראיות ממשיות לעניין זה, כי הרשעת הנאשם, אשר את העבירה ביצע על רקע התערערות במערכת היחסים הזוגית על רקע שחרורו משירות קבע ממושך בצה"ל, ולנוכח העובדה כי מערכת זוגית זו נותקה, הרשעתו בדיון עלולה להכשילו בעתיד ולפגוע בו ובמשפחתו מעבר למידה הדרושה. בהקשר זה, הוגש לעיוני מכתבו, מיום 6.2.17, של מר חליל נאתכו, מנכ"ל המועצה המקומית כפר קמא, ולפיו הנאשם נבחר לפני מעל לשנה כמנהל תוכנית עיר ללא אלימות וכרכז נוער רשותי בכפר. לדבריו מאז כניסתו לתפקיד הצליח הנאשם ליצוק תוכן משמעותי לתפקידו, להקים מסגרות חינוך בלתי פורמליות ובעיקר ליצור מגע אישי ישיר ויחסי אמון עם בני הנוער ביישוב - תהליך אשר דרך כלל לוקח זמן ומחייב מאמץ רב. לדבריו, באם יורשע הנאשם, ייאלצו לצערם הרב לפטרו מתפקידו, דבר אשר משמעו פגיעה קשה באותן מסגרות ובאותם בני נוער שהנאשם הפך בעבורם לעמוד תווך.

29. מכתבו של מר נתכו מצביע על פגיעה רחבה יותר מן הפגיעה הצפויה בנאשם עצמו. סבורני כי אין הצדקה, בנסיבות המקרה שלפניי, לפגיעה זו, לנוכח התכנים החיוביים העולים ממכתבו של מנכ"ל מועצת כפר קמא. אכן, יש טעם רב בטענה לפיה מי אשר נהג באלימות כלפי בת זוגו, אין זה ראוי כי יהווה מודל לבני נוער במסגרת פרויקט העוסק באלימות. האבסורד זועק, אך אין בכך כדי לשנות ממסקנתי לפיה בנסיבות המקרה דנן, הפגיעה בנאשם ובסביבתו, לרבות בבני נוער רבים הנתרמים מפועלו של הנאשם, תהא בלתי מידתית באם יורשע.

30. נכונות הנאשם להירתם באופן מלא להליך הטיפול ולהמשיך בו לאחר תום משפטו לתקופה ארוכה למדי, הינה הצעד הנכון עבורו ועבור סובביו, ואין בו כדי לפגוע באינטרס הציבורי. סבורני כי האפשרות לפיה יעמוד הנאשם בתקופת מבחן למשך שנה וחצי, במהלכה ישלים את התהליך השיקומי, כמוה כחרב מעל ראשו. במידה ובתקופה זו לא יתמיד בהליך זה או יפר את תנאי הצו ויבצע עבירות נוספות, מודע הנאשם לכך שעניינו יוחזר לבית המשפט לדיון מחודש. בטוחני, כי הנאשם מודע לאשר מונח על כף המאזניים ויירתע מכך, ולכן אינני סבור כי יש צורך בהרשעתו, על השלכותיה הקשות, כדי להרתיעו הרתעה נוספת.

31. באיזון בין השיקולים השונים, סבורני כי ראוי לבכר את שיקול השיקום על פני שיקול ההלימה. סבורני כי יש להימנע מהרשעת הנאשם ולהשית עליו צו מבחן, צו שירות לתועלת הציבור והתחייבות כספית, בהתאם להמלצת שירות המבחן.

32. **סוף דבר:**

אשר על-כן, הנני מורה כדלקמן:

- א. החלטתי להימנע מהרשעת הנאשם.
- ב. אני מטיל על הנאשם צו מבחן למשך 18 חודשים מהיום.
הובהר לנאשם כי אי עמידה בתנאי הצו, לרבות אי שיתוף פעולה עם שירות המבחן, עלול להוביל להפקעת הצו ולחידוש הדין בעניינו.
- ג. הנאשם יבצע שירות לתועלת הציבור בהיקף של 200 שעות, על פי תכנית שתיערך על ידי שירות המבחן ותועבר לאישורי תוך 30 יום.
- ד. הנאשם יחתום על התחייבות בסך של 2,000 ₪, או 20 ימי מאסר תמורתה, לפיה ימנע במשך שנה מהיום מביצוע העבירה המיוחסת לו בכתב האישום המתוקן. אם לא יחתום על התחייבות זו, ייאסר הנאשם למשך 7 ימים.

מזכירות בית המשפט תמציא העתק לשירות המבחן.

זכות ערעור לבית-המשפט המחוזי בנצרת תוך 45 ימים.

ניתנה והודעה היום י"ז אדר תשע"ז, 15/03/2017 במעמד הנוכחים.

יריב נבון, שופט